

ПАЦАНИ ІЗ ВУЛИЦІ САДОВОЇ, 7

Споруда, що тут знаходиться, добре відома не лише дубенчанам. Для багатьох співвітчизників, а у свій час і представників інших народів Союзу РСР (установа діє із 1954 року) вона користувалася і користується недоброю славою. Тут відбувають покарання малолітні злочинці віком від 15 до 18 років, засуджені за різними статтями Кримінального кодексу. Серед них – убивці, грабіжники, гвалтівники. Одне слово – аж ніяк не кращі представники славного юного покоління...

Про це - на 4 сторінці.

ПРИЙМАТИМЕ ПРОКУРОР

11 лютого з 11.00 год. до 15.00 год. у приміщенні Підгаєцької сільської ради проводитиме прийом громадян Млинівський міжрайонний прокурор Анатолій Перетятко. Попередній запис на прийом здійснює секретар Підгаєцької сільської ради.

ПАЦАНИ ІЗ ВУЛИЦІ САДОВОЇ, 7

У редакції газети, як відомо, орендує частину приміщення Млинівський районний підрозділ Дубенського міжрайонного відділу кримінально-виконавчої інспекції державного департаменту з виконання покарань. Назва цієї установи, як бачимо, довга і хитромудра – не одразу й запам'ятаєш. Але все-таки запам'ятовують. Особливо ті громадяни, котрі час від часу змушені тут реєструватися у зв'язку із відбуттям різного роду покарань. І хоч ці покарання не пов'язані із позбавленням волі, проте контингент сюди навідується аж ніяк не вишуканий. Щоправда, і начальнику підрозділу майору Василеві Лукашенку, і його помічнику Андрію Холоду вдається навести лад у своїй конторі. А не так давно в них з'явилося підкріплення – молодший лейтенант Іванна Чернякович (на фото). Якщо відверто, то поява цієї невисокої на зріст, миловидної молодички трохи ошелесила не лише офіцерів, а й бувалих у вальцях журналістів. Бо, що не кажіть, а погони на її тендітних плечах здаються аж надто важкими. Такій представниці чарівної статі працювати якщо не вчителькою, то, принаймні, вихователькою в дитячому садку. Проте, як писав класик, «у кожного своя доля і свій шлях широкий». У Іванни ж ця доля склалася так, що вона змушена була обрати собі нелегку військову професію. Тут, либонь, головну роль зіграли обставини, які нерідко бувають сильнішими за нас. Тому саме у зв'язку із обставинами ця тендітна молодичка у свій час опинилася у... Дубенській виховній колонії. Щоправда, (хай Бог боронить) не в ролі засудженої, а на посаді молодшого інспектора відділу режиму і охорони.

В обов'язки, здебільшого, входило проводити побачення засуджених із відвідувачами. Саме цей період роботи, що тривав близько 4-х років, надовго запам'ятався. Чому? Гадаємо, відповідь на запитання знайдете в розповіді, котру записав із вуст співрозмовниці наш кореспондент.

Вулиця Садова, 7. Споруда, що тут знаходиться, добре відома не лише дубенчанам. Для багатьох співвітчизників, а у свій час і представників інших народів Союзу РСР (установа діє із 1954 року) вона користувалася і користується

недоброю славою. Тут відбувають покарання малолітні злочинці віком від 15 до 18 років, засуджені за різними статтями Кримінального кодексу. Серед них – убивці, грабіжники, гвалтівники. Одне слово – аж ніяк не кращі представники славного юного покоління. Проте саме слово «виховна» в назві цієї непривітної установи свідчить про те, що тут не стільки карають, як виховують. Принаймні, докладають чимало зусиль, щоб ті хлопчачки, котрі спіткнулися на слизькій дорозі, не пішли нею далі, а усвідомили свої вчинки і зробили у житті правильний вибір.

Для виховного процесу створені всі необхідні умови. Крім атестата про середню освіту, тут здобувають професії токаря-зварювальника, різьбяра по дереву, взуттєвика, майстра із пошиття одягу. Трапляється, що юнакам дають змогу вступити і навчатися у вищих навчальних закладах. Іванна під час проходження служби знала три таких студенти. Та найцікавіше те, що вони, за словами викладачів, значно краще готуються і складають іспити, ніж їхні ровесники на волі.

Змістовно проводять у колонії і вільний від роботи та навчання час. Для засуджених організують спортивні ігри та змагання, різноманітні культурно-масові заходи. Один із таких – знаменитий пісенний конкурс «Червона калина», про який знають далеко за межами області. Та основне – вихованці колонії одягнуті, взуті, ситі й доглянуті. Їх харчовий раціон різко відрізняється від скупого тюремного пайка – тут і м'ясо, і молочні продукти, яйця. Але все це, так би мовити, зовнішня сторона. Бо колонія – не курорт, навіть не дитбудинок. Тут існують свої закони і порядки. Жорстка дисципліна, суворий розпорядок дня – це щось на зразок армійського дисциплінарного батальйону. Щоправда, в іншій інтерпретації. Бо існує ще інший світ – внутрішній.

Саме цей світ і намагалася збагнути Іванна під час проходження служби. Адже жіноче серце не заховаєш за уніформою. Воно здатне відчувати всі дитячі болі і печалі. Бо хоч їх відрізняв і не дуже тривалий віковий бар'єр (якийсь десяток літ), але до вихованців ставилася з материнською увагою і турботою. Поряд було стільки понівечених душ, в очах і на серйозних не по-дитячому обличчях читалися такий глибокий сум і невимовна туга, що серце вралось на шматки. Адже

знала, що більшість вихованців так і не побачили дитинства, бо виростили в так званих неблагополучних сім'ях – мов трава при дорозі. Таких не батьки виховували – вулиця:

*«Золотые купола на груди наколоты,
Только синие они –
и ни грамма золота...»*

Відтак «пацани», лишені напризволяще, починають пізнавати ази тюремної «романтики». Дізнаються з вуст «наставників», що куполи на татуованні – це «ходки» на зону. Вчать розрізняти й інші «відзнаки» на тілі, а далі – і жити «по поняттях». Оці «поняття», зрештою, згодом приводять деяких вихованців із «малолетки» на «зону»:

*«Цыганка с картами, дорога дальняя,
Дорога дальняя, казённый дом,
Быть может старая
тюрма центральная*

Меня мальчишечку по-новой ждёт...»

Ніде правди діти – хоч із юнаків таки вивозять із колонії (хоч подібне – під суворою забороною) пам'ятний знак «малолетки» – татування із зображенням троянди за колючим дротом. Не секрет, що в когось із часом і куполи з'являться. Не замислюється, на жаль, юний шибайголова, що мине час – і тими куполами він перестане пишатися. Бо, вийшовши з колонії загального чи суворого режиму, в нього минулого, по-суті, не буде. А майбутнє виявиться аж надто примарним. І нерідко, не знайшовши на волі підтримки і опори, він буде змушений знову ставати на слизьку стежину. Відтак доведеться підставляти груди ще під один купол...

І все-таки вчителі, вихователі Дубенської виховної колонії роблять усе для того, щоб юнаки знайшли в житті тверду опору. Допмагає їм у цьому і священник Божого храму, що розташований неподалік, отець Євгеній. Адже дорога за колючий дріт широка, а назад – вузька. Це, до речі, слова самих вихованців установи...

Розповідь записав Василь ХУДИК.